

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 5Co/113/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3817208915
Dátum vydania rozhodnutia: 16. 10. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Denis Vékony
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2019:3817208915.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Denisa Vékonyho a sudkýň JUDr. Eriky Zajacovej a JUDr. Márie Vrtochovej v spore žalobkyne A. Q., nar. X.XX.XXXX, bytom C. sv. J. XX/XX, M., zastúpenej Občianskym združením OPOS, so sídlom A.Hlinku 1084/24A, Trenčianska Teplá, IČO: 51 147 688 proti žalovanému PROFI CREDIT Slovakia, s.r.o., so sídlom Pribinova 25, Bratislava, IČO: 35 792 752, zastúpenému Advokátska kancelária JUDr. Andrea Cviková, s.r.o., so sídlom Kubániho 16, Bratislava, IČO: 47 233 516, o zaplatenie bezdôvodného obohatenia vo výške 1.741,87 eur, na odvolanie žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Prievidza č.k. 16Csp/84/2017-143 zo dňa 14. marca 2019, takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e .**

Žalobkyni sa náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a .**

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým, v poradí druhým v tomto spore, rozsudkom súd prvej inštancie uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobkyni 1 741,87 eur v lehote 3 dní od právoplatnosti rozhodnutia a rozhodol, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo. Na odôvodnenie tohto rozsudku uviedol, že žalobkyňa sa podanou žalobou voči žalovanému zaplatenia bezdôvodného obohatenia vo výške 1.741,87 eur s odôvodnením, že so žalovaným uzatvorila dve zmluvy o spotrebiteľskom úvere dňa 22.7.2014 a dňa 13.6.2013, z ktorých poskytnuté úvery sú podľa nej bezúročné a bez poplatkov, pretože uvádzajú dva rozdielne údaje týkajúce sa výšky RPMN, bol v nich dohodnutý neprimerane vysoký administratívny poplatok, pričom zo zmluvy nie je možné zistiť o aké administratívne plnenie sa jedná a žalovaný neposkytol reálne plnenie za takýto poplatok. Ďalej uviedla, že zmluvy svojim obsahom ako aj účelom odporujú zákonu a ako celok sa priečia dobrým mravom, preto sú aj neplatné v zmysle § 39 Občianskeho zákonníka. Taktiež namietala, že v zmluvách absentuje rozlíšenie jednotlivých splátok na istinu, úroky a iné poplatky. Súd v spore rozhodol rozsudkom č.k. 16Csp/84/2017-107 z 8.2.2018, ktorým okrem iného vo výroku II. žalovaného zaviazal zaplatiť žalobkyni 1 741,87 eur v lehote 3 dní od právoplatnosti rozhodnutia. V tejto časti bol rozsudok súdu prvej inštancie na odvolanie žalovaného uznesením odvolacieho súdu, Krajského súdu v Trenčíne, č.k 5Co/143/2018-133 z 11.12.2018 zrušený a vec v tejto časti vrátená na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Súd tak v tejto časti vykonal dokazovanie, z ktorého zistil, že dňa 10.06.2013 písomnou žiadosťou žalobkyňa ako dlžník požiadala žalovaného o poskytnutie revolvingového úveru, pričom v žiadosti pod bodom 5 uviedol, že požaduje úver vo výške 1.170,- eur, so splatnosťou úveru v 42 mesačných splátkach, pričom mesačná splátka (vrátane úrokov) je 62,69 eur, celková čiastka, ktorú má žalovanému zaplatiť je 2.632,98 eur, predpokladaná RPMN za úver 70,02%, ročná úroková sadzba úveru 70,02%, priemerná RPMN za úver 48,52%, poskytnutá čiastka revolvingu 616,87 eur, celková čiastka pri revolvingu, ktorú musí dlžník zaplatiť 1.504,56 eur, predpokladaná RPMN úveru po poskytnutí revolvingu 63,32%, ročná úroková sadzba

revolvingu 76,21%. V žiadosti/zmluve sa ďalej nachádzajú v bode 6. zmluvy údaje o schválenom úvere, a to poskytnutá čiastka úveru 1170,- eur, splatnosť 42 mesiacov, mesačná splátka 62,69 eur, celková čiastka, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť 2632,98 eur, RPMN za úver 69,55 %, ročná úroková sadzba úveru 70,02 %, priemerná RPMN 48,52 %, poskytnutá čiastka revolvingu 616,87 eur, celková čiastka pri revolvingu, ktorú musí dlžník zaplatiť 1504,56 eur, predpokladaná RPMN úveru po poskytnutí revolvingu 70,02 %, ročná úroková sadzba revolvingu je 76,21%, ročná úroková sadzba úrokov z omeškania 5,5%, pričom žalovaný uvedenú zmluvu podpísal po doplnení uvedenej časti 6. zmluvy dňa 13.6.2013. V bode 8 zmluvy o revolvingovom úvere z 13.6.2013 si zmluvné strany dohodli i dohodu o poskytnutí služby, pričom v bode 8.1 sa dohodlo, že predmetom dohody o poskytnutí služby je záväzok veriteľa poskytnúť dlžníkovi na jeho žiadosť a po splnení nižšie uvedených podmienok službu spočívajúcu v možnosti odkladu maximálne 3 akýchkoľvek splátok úveru, resp. revolvingu poskytnutého na základe zmluvy uzavretej medzi veriteľom a dlžníkom a záväzok dlžníka zaplatiť veriteľovi odplatu a) za poskytnutie služby spočívajúcej v možnosti odkladu splatnosti splátok úveru vo výške 168,17 eur a b) za poskytnutie služby spočívajúcej v možnosti odkladu splatnosti splátok revolvingu vo výške 87,36 eur, v prípade ak bude dlžníkovi revolving poskytnutý. Odplatu je veriteľ oprávnený na základe vlastného uváženia jednostranne znížiť k čomu dlžník udeľuje veriteľovi svoj súhlas. V bode 8.4 sa dohodlo, že odplata za poskytnutie odkladu splatnosti splátok úveru je splatná dňom uzavretia tejto dohody o poskytnutí služby, pričom veriteľ a dlžník sa dohodli na započítaní vzájomných pohľadávok, a to pohľadávky dlžníka voči veriteľovi na poskytnutie schválenej výšky úveru podľa čl. 2.3. zmluvných dojednaní zmluvy oproti pohľadávke veriteľa voči dlžníkovi na zaplatenie odplaty podľa ods. 8.1. písm. a tejto dohody o poskytnutí služby (resp. zníženej výšky odplaty), a to ku dňu poskytnutia úveru dlžníkovi podľa čl. 2.3. zmluvných dojednaní zmluvy. V bode 8.6. sa dohodlo, že uzavretie tejto dohody o poskytnutí služby nie je podmienkou uzavretia zmluvy o revolvingovom úvere, pričom dlžník vyhlásil, že túto dohodu o poskytnutí služby uzatvára na základe slobodnej vôle, jej obsahu porozumel a svojim podpisom vyjadruje súhlas so všetkými jej ustanoveniami. Žalobkyňa v konaní predložila aj oznámenie zo dňa 13.6.2013 o schválení úveru dlžníkovi - zmluva o revolvingovom úvere č. 8500026399, v ktorom sa uvádzajú údaje o schválenom úvere a to: číslo zmluvy 8500026399, schválená výška úveru 1.170,- eur, splatnosť úveru 42 mesiacov, výška mesačnej splátky úveru 62,69 eur, dátum splatnosti prvej splátky úveru 16.12.2014, dátum splatnosti poslednej splátky úveru 15.7.2013, dátum splatnosti poslednej splátky úveru 15.12.2016, periodicita splácania úveru - mesačná, dátum splatnosti splátky v priebehu periódy splácania 15. deň, celková výška úveru 1.170,- eur, RPMN úveru 69,55 %, priemerná hodnota RPMN 48,52 %, schválená výška revolvingu 704,23 eur, zvýšenie celkovej výšky úveru po vykonaní revolvingu 704,23 eur, výška mesačnej splátky úveru po vykonaní revolvingu 62,69 eur, RPMN po vykonaní revolvingu 70,02 %, úverový limit 1.170,- eur, celková čiastka, ktorú musí dlžník zaplatiť 2.632,98 eur, odplata za poskytnutie služby v zmysle Dohody o poskytovaní služieb 168,17 eur, ročná úroková sadzba úveru 70,02%, celková čiastka, ktorú musí dlžník zaplatiť pri každom revolvingu 1.504,56 eur, ročná úroková sadzba revolvingu 76,21 %, ročná úroková sadzba úrokov z omeškania 5,5%, dátum nadobudnutia platnosti a účinnosti zmluvy o revolvingovom úvere 13.6.2013. Podľa čl. 7 bod 7.1. písm. g) Zmluvných dojednaní Zmluvy o revolvingovom úvere súčasťou zmluvy je aj uvedené oznámenie o schválení úveru. Z potvrdenia od zamestnávateľa žalobkyne súd zistil, že z titulu uvedenej úverovej zmluvy zaplatila žalobkyňa žalovanému formou zrážok zo mzdy spolu 1.818,01 eur a v období od 1.9.2013 do 25.8.2014 zaplatila na účet žalovaného spolu 754,45 eur, o čom svedčia potvrdenia o vklade finančných prostriedkov od ČSOB a.s., teda spolu 2.572,46 eur, ktorú skutočnosť žalovaný v konaní ničím nerozporoval. Dňa 22.7.2014 písomnou žiadosťou žalobkyňa ako dlžník požiadala žalovaného o poskytnutie revolvingového úveru, pričom v žiadosti pod bodom 5 uviedol, že požaduje úver vo výške 1.500,- eur, so splatnosťou úveru v 36 mesačných splátkach, pričom mesačná splátka (vrátane úrokov) je 53,25 eur, celková čiastka, ktorú má žalovanému zaplatiť je 1.967,- eur, predpokladaná RPMN za úver 20,91%, ročná úroková sadzba úveru 18,03%, priemerná RPMN za úver 49,67%, poskytnutá čiastka revolvingu 0,00 eur, celková čiastka pri revolvingu, ktorú musí dlžník zaplatiť 0,00 eur, predpokladaná RPMN úveru po poskytnutí revolvingu 0,00%, ročná úroková sadzba revolvingu 0,00%, poplatok za poskytnutie úveru 50,- eur. V žiadosti/zmluve sa ďalej nachádzajú v bode 6. zmluvy údaje o schválenom úvere, a to poskytnutá čiastka úveru 1500,- eur, splatnosť 36 mesiacov, mesačná splátka 53,25 eur, celková čiastka, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť 1.967,- eur, RPMN za úver 20,91 %, ročná úroková sadzba úveru 18,03 %, priemerná RPMN 49,67%, poskytnutá čiastka revolvingu 0,00 eur, celková čiastka pri revolvingu, ktorú musí dlžník zaplatiť 0,00 eur, predpokladaná RPMN úveru po poskytnutí revolvingu 0,00 %, ročná úroková sadzba revolvingu je 0,00 %, ročná úroková sadzba úrokov z omeškania 5,15 %, poplatok za poskytnutie úveru 50,- eur, pričom žalovaný uvedenú zmluvu podpísal po doplnení uvedenej časti 6 zmluvy dňa 23.7.2014. Žalobkyňa zároveň v uvedený deň, t.j. 22.7.2014

podpísala aj dohodu o poskytovaní služieb č. 8500071433 uzavretú podľa § 51 Občianskeho zákonníka. Predmetom dohody je úprava podmienok poskytovania dohodnutých služieb k uzavretej zmluve o revolvingovom úvere s rovnakým číslom ako je číslo dohody s tým, že služby sa poskytujú za dohodnutú odplatu vo výške 2,51% mesačne zo sumy schváleného úveru zníženej o sumu poplatku za poskytnutie úveru. Podľa dohody v čl. II. žalovaný mal poskytovať žalobkyni nasledovné služby: a) informácia o zostávajúcich záväzkoch, b) odklad splatnosti splátok, c) informácia pred splatnosťou splátky, d) informácia o prijatí platby, e) vyhotovenie a zaslanie kópie dokumentácie, f) zmena zmluvy na podnet klienta, g) prepárovanie platieb na príslušnú zmluvu, h) druhá upomienka zdarma. Zo strany žalovaného boli dohoda podpísaná dňa 23.7.2014. Žalovaný v konaní predložil aj oznámenie zo dňa 23.7.2014 o schválení úveru dlžníkovi - zmluva o revolvingovom úvere č. 8500071433, v ktorom sa uvádzajú údaje o schválenom úvere a to: číslo zmluvy 8500071433, schválená výška úveru 1.500,- eur, splatnosť úveru 36 mesiacov, výška mesačnej splátky úveru 53,25 eur, poplatok za poskytnutie úveru 50,- eur, dátum splatnosti prvej splátky úveru 1.9.2014, dátum splatnosti poslednej splátky úveru 1.8.2017, periodicita splácania úveru - mesačná, dátum splatnosti splátky v priebehu periódy splácania 1. deň, celková výška úveru 1.500,- eur, RPMN úveru 20,91%, priemerná hodnota RPMN 49,67 %, schválená výška revolvingu 0,- eur, zvýšenie celkovej výšky úveru po vykonaní revolvingu 0,- eur, výška mesačnej splátky úveru po vykonaní revolvingu 0,- eur, RPMN po vykonaní revolvingu 0 %, úverový limit 1.500 ,- eur, celková čiastka, ktorú musí dlžník zaplatiť 1.917,- eur, odplata za poskytnutie služby v zmysle Dohody o poskytovaní služieb 1.310,40 eur, ročná úroková sadzba úveru 18,03%, celková čiastka, ktorú musí dlžník zaplatiť pri každom revolvingu 0,-eur, ročná úroková sadzba revolvingu 0 %, ročná úroková sadzba úrokov z omeškania 5,15%, dátum nadobudnutia platnosti a účinnosti zmluvy o revolvingovom úvere 23.7.2014. Podľa čl. 7 bod 7.1. písm. g) Zmluvných dojednaní Zmluvy o revolvingovom úvere súčasťou zmluvy je aj uvedené oznámenie o schválení úveru. Z potvrdenia od zamestnávateľa žalobkyne súd zistil, že z titulu uvedenej úverovej zmluvy zaplatila žalobkyňa žalovanému formou zrážok zo mzdy spolu 1.839,41eur, ktorú skutočnosť žalovaný v konaní ničím nerozporoval.

2. Uvedené skutočnosti súd posúdil podľa § 2, § 9, § 11 zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov v znení platnom do 31.8.2014 a § 451 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka. Uviedol, že žalobkyňa si po rozhodnutí odvolacieho súdu ďalej uplatňovala v tomto konaní voči žalovanému nárok o zaplatenie 1.741,87 eur ako bezdôvodné obohatenie, ktoré malo vzniknúť na strane žalovaného z titulu prijatia plnenia na základe uzavretých vyššie uvedených zmlúv o revolvingovom úvere, ktoré sú bezúročné a bezpoplatkové. Podľa názoru súdu svojou povahou ide o zmluvy o spotrebiteľskom úvere v zmysle zákona č. 129/2010 Z.z.. Preskúmaním úverovej zmluvy - zmluvy o revolvingovom úvere z 13.6.2013, ktorej súčasťou v článku 8 je i dohoda o poskytnutí služby dospel súd k záveru, že v danom prípade uvedená zmluva nespĺňa náležitosti stanovené v § 9 ods. 2 písm. f) uvedeného zákona, a to dobu trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru, keďže dátum splatnosti poslednej splátky úveru dňa 15.12.2016 je uvedený len v oznámení veriteľa o schválení úveru dlžníkovi zo dňa 13.6.2013, t.j. v jednostrannom právnom úkone veriteľa, na základe čoho sa predmetný spotrebiteľský úver považuje v zmysle § 11 ods. 1 písm. b) uvedeného zákona o spotrebiteľských úveroch za bezúročný a bez poplatkov. Uvedenú náležitosť, termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru, neobsahuje ani zmluva o revolvingovom úvere zo dňa 23.7.2014, keďže termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru je taktiež uvedený ako dátum splatnosti poslednej splátky úveru dňa 1.8.2017 iba v oznámení veriteľa o schválení úveru dlžníkovi zo dňa 23.7.2014, t.j. v jednostrannom právnom úkone žalovaného. Na základe toho súd vyhodnotil, že i úver zo zmluvy o revolvingovom úvere zo dňa 23.7.2014 je bezúročný a bez poplatkov. Ďalej súd uviedol, že podľa § 2 písm. g) zákona č. 129/2010 Z. z. v znení neskorších predpisov, celkovými nákladmi spotrebiteľa sú všetky náklady vrátane úrokov, provízií, daní a poplatkov akéhokoľvek druhu, ktoré musí spotrebiteľ zaplatiť v súvislosti so zmluvou o spotrebiteľskom úvere a ktoré sú veriteľovi známe, okrem notárskych poplatkov; do celkových nákladov patria aj náklady na doplnkové služby súvisiace so zmluvou o spotrebiteľskom úvere, a to najmä poistné, ak spotrebiteľ musí navyše uzavrieť zmluvu o poskytnutí takejto doplnkovej služby, aby získal spotrebiteľský úver alebo aby ho získal za ponúkaných podmienok. Celková čiastka, ktorú musí dlžník zaplatiť v prípade prvého úveru zo dňa 13.6.2013 je uvedená vo výške 2 632,98 eur, výška úveru 1 170,- eur a RPMN za úver 69,55 %. Do celkových nákladov spotrebiteľa je potrebné zahrnúť aj náklady na doplnkové služby súvisiace so zmluvou o spotrebiteľskom úvere, čo je v tomto prípade na základe uzavretej dohody o poskytnutí služby suma spolu vo výške 255,53 eur (168,17 eur + 87,36 eur), potom celková čiastka splatná spotrebiteľom v danom prípade predstavuje sumu 2.888,51 eur, a keďže v danom prípade úver predstavuje 1.170,- eur, a celková čiastka mala byť splatená v 42 mesačných

splátkach, RPMN predstavuje 83,12 % / vypočítané prostredníctvom <https://openiazoch.zoznam.sk/hotovostne-pozicky/kalkulacka/>, pričom v zmluve je uvedená RPMN vo výške 69,55 %. V zmluve o revolvingovom úvere zo dňa 23.7.2014 je celková čiastka splatná spotrebiteľom uvedená vo výške 1.967,- eur, výška úveru 1.500,- eur a RPMN za úver 20,91 %. Do celkových nákladov spotrebiteľa je potrebné zahrnúť aj náklady na doplnkové služby súvisiace so zmluvou o spotrebiteľskom úvere, čo je v tomto prípade na základe uzavretej dohody o poskytnutí služby v zmluve zo dňa 23.7.2014 suma 1.310,40 eur, potom celková čiastka splatná spotrebiteľom v danom prípade predstavuje sumu 3.277,40 eur, a keďže v danom prípade úver predstavuje 1 500,- eur, a celková čiastka mala byť splatená v 36 mesačných splátkach, RPMN predstavuje 80,27% /vypočítané prostredníctvom <https://openiazoch.zoznam.sk/hotovostne-pozicky/kalkulacka/>, pričom v zmluve je uvedená RPMN vo výške 20,91 %. Podľa názoru súdu žalovaný ako veriteľ uvedeným obišiel zákonné ustanovenia o celkových nákladoch spotrebiteľa spojených s úverom, keď podsunul žalobkyni ako spotrebiteľovi ďalší „naoko doplnkový a dobrovoľný úkon“, a to Dohodu o poskytovaní služieb. Podľa názoru súdu je viac ako pravdepodobné, že žalobkyňa nebola informovaná a riadne oboznámená o tejto doplnkovej službe a musela tieto dohody uzavrieť, inak by jej žalovaný úver bez uzavretia týchto dohôd neposkytol. Keďže bola žalobkyňa pri uzatváraní zmluvy a podpisovaní žiadosti a dohody o poskytovaní služieb uvedená do omylu ohľadom celkových nákladov spotrebiteľa, ktoré tvorili nielen úrok a poplatok za poskytnutie úveru, ale aj odplata za doplnkovú službu, pričom ide pritom o základné náležitosti úverového vzťahu, ide podľa názoru súdu o zavádzajúce konanie v neprospech spotrebiteľa, ktoré nemôže požívať právnu ochranu /§ 7 ods. 2 písm. a) , b) zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa/. Na základe uvedeného potom súd vyhodnotil, že v oboch zmluvách je nesprávne uvedená i RPMN, čo má i z tohto dôvodu za následok bezúčnosť a bezpoplatkovosť oboch uvedených zmlúv o úvere. Keďže žalovaná z titulu úverovej zmluvy zo dňa 13.6.2013 zaplatila žalovanému spolu 2.572,46 eur, ktorú skutočnosť žalovaný v konaní ničím nerozpochyboval, pričom z titulu prvej úverovej zmluvy mala splatiť len poskytnutý úver vo výške 1.170,- eur, z titulu vydania bezdôvodného obohatenia /plnenia bez právneho dôvodu žalovanému nad rámec poskytnutého úveru/ má žalobkyňa potom nárok na zaplatenie sumy vo výške 1.402,46 eur, a keďže z titulu úverovej zmluvy zo dňa 23.7.2014 zaplatila žalovanému spolu 1.839,41 eur, pričom mala vrátiť len poskytnutý úver vo výške 1.500,- eur, žalobkyni vznikol nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia vo výške 339,41 eur, preto súd podanému žalobnému návrhu v časti o zaplatenie 1.741,87 eur ako opodstatnenému vyhovel.

4. Rozhodnutie o náhrade trov konania odôvodnil súd podľa § 255 ods. 2, § 262 ods. 1 v spojení s § 218 ods. 1 veta druhá zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok /ďalej len CSP/. V predmetnej veci bola žalobkyňa v konaní úspešná len čiastočne, pričom za jej neúspech súd považoval i čiastočné späťvzatie žalobného návrhu bez bližšieho odôvodnenia, preto súd o trovách sporových strán rozhodol tak, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo.

5. Proti tomuto rozsudku podal včas odvolanie žalovaný. Uviedol, že namieta nesprávnosť záverov súdu týkajúcich sa dohody o poskytnutí služby, a rovnako aj určenia hodnoty RPMN. Uzavretie Dohody o poskytovaní služieb bolo dobrovoľné a nikdy nebolo podmienkou na získanie úveru, preto ani odplata sa nemohla zahrnúť do výpočtu RPMN pre úver, nakoľko v zmysle § 2 písmeno g) zákona č. 129/2010 Z.z. v znení účinnom v čase uzatvorenia príslušných je uvedený: Celkovými nákladmi spotrebiteľa spojenými so spotrebiteľským úverom všetky náklady vrátane úrokov, provízií, daní a poplatkov akéhokoľvek druhu, ktoré musí spotrebiteľ zaplatiť v súvislosti so zmluvou o spotrebiteľskom úvere a ktoré sú veriteľovi známe, okrem notárskych poplatkov; do celkových nákladov patria aj náklady na doplnkové služby súvisiace so zmluvou o spotrebiteľskom úvere, a to najmä poisťné, ak spotrebiteľ musí navyše uzavrieť zmluvu o poskytnutí takejto doplnkovej služby, aby získal spotrebiteľský úver alebo aby ho získal za ponúkaných podmienok. Z ustanovenia písmena g) vyplýva, že do výpočtu celkových nákladov sa nezapočítajú náklady, ktoré vyplývajú z dojednaní nepredstavujúcich podmienku pre získanie úveru. Poskytnutá služba v zmysle Dohody o jej poskytnutí je voliteľná. Ak by teda žalobkyňa dohodu vôbec nepodpísala, táto by nikdy nevznikla. Pokiaľ by odplata za poskytnuté služby bola zahrnutá do celkových nákladov, potom by taký postup bol v rozpore so zákonom. K výpočtu RPMN ďalej žalovaný uviedol, že a) RPMN sa počíta podľa vzorca uvedeného v prílohe č. 2 zákona č. 129/210 Z.z., a nie podľa žalobcom odkazovaného internetového informatívneho prepočtu, b) súdom tvrdený prepočet nezohľadňuje všetky údaje vyžadované zákonom (najmä dátum poskytnutia úveru, skutočný počet dní medzi dátumom poskytnutia úveru a splatnosťou tej - ktorej splátky). Z tohto dôvodu preto záver súdu o nesprávnej RPMN napáda ako nezákonný. Súdom prvej inštancie ako dôvod svojho rozhodnutia uviedol, že oba úvery zo zmluvy o revolvingovom úvere sú bezúčnosť a bez poplatkov z dôvodu neuvedenia náležitostí podľa

§ 9 ods. 2 písm. f) a k) zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch. Tu žalovaný poukázal aj na otázku eurokonformného výkladu vnútroštátneho práva v súvislosti so zákonom č. 129/2010 Z.z.. Zmluva o úvere je tvorená ustanoveniami nachádzajúcimi sa nielen v listine označenej ako žiadosť o poskytnutie spotrebiteľského úveru revolvingového typu/zmluva o spotrebiteľskom úvere revolvingového typu, ale aj zmluvnými dojednaniami. Obsah zmluvy tvoria zmluvné dojednania, ktoré sú v zmysle článku 13 sú neoddeliteľnou súčasťou zmluvy, ako aj prílohy tvoriace súčasť zmluvy o RÚ (článok 7., ods. 7.1 písm. g) zmluvných dojednaní). Z ustanovenia článku 4., ods. 4.5 zmluvných dojednaní vyplýva Deň splatnosti poslednej splátky úveru, resp. revolvingu podľa posledného splátkového kalendára je dňom konečnej splatnosti úveru. Z ustanovenia článku 9., ods. 9.1 zmluvných dojednaní vyplýva Zmluva o RÚ je uzavretá na dobu neurčitú s tým, že revolving sa uskutoční za podmienok stanovených touto Zmluvou o RÚ. Deň splatnosti poslednej splátky úveru je uvedený v oznámení veriteľa o schválení úveru dlžníkovi, čím je splnená požiadavka vyplývajúca z uvedeného zákonného ustanovenia. Doba trvania zmluvy a tiež termín konečnej splatnosti úveru sú tak riadne uvedené a je splnená zákonná požiadavka. Termín konečnej splatnosti vyplýva aj z Oznámenia o schválení úveru, zaslanom dlžníkovi. Predmetné oznámenie zároveň obsahuje aj údaj o dátume splatnosti prvej splátky. Zákonný pojem „termín konečnej splatnosti“ nie je pritom požiadavkou na uvedenie presného dátumu, pretože v takom prípade by zákonodarca použil spojenie „dátum“ (tak ako napríklad uvádza pri náležitosti týkajúcej sa spotrebiteľa - „dátum narodenia“, alebo v § 10 ods. 2 písm. b), „dátumy čerpania“, ods. 2 písmeno c) „údaj o zostatku z predchádzajúceho výpisu a jeho dátume“ či ods. 2 písm. d) uvedeného ustanovenia „dátume a výške splátok“). Zo zákona je zrejmé, že pojem „termín“ a pojem „dátum“ nie sú používané ako synonymá v zákone, ale sa pre odlišné situácie, v ktorých sa má uviesť dátum a kedy termín. Každá zmluva o revolvingovom úvere obsahuje podľa žalovaného určenie „termínu konečnej splatnosti“ viacerými spôsobmi, a to - určením podľa dátumu splatnosti splátok v jednotlivých mesiacoch a počtu mesačných splátok, - spôsobom vyplývajúcim z článku 4., ods. 4.5 zmluvných dojednaní, v zmysle ktorých dátum splatnosti poslednej splátky uvedený v oznámení o schválení úveru je zároveň termínom konečnej splatnosti. Poukázal aj na to, že záver súdu spájajúci bezúročnosť úveru s neuvedením termínu konečnej splatnosti odporuje tiež smernici 2008/48/ES, čo potvrdil aj Súdny dvor EÚ vo veci C-42/15. Závery označeného rozhodnutia Súdneho dvora EÚ potvrdzuje aj zmena právnej úpravy v zákone č. 129/2010 Z.z., ktorá bola Národnou radou SR schválená dňa 12.10. 2017. Zákom, ktorý sa mení a dopĺňa zákon č. 483/2001 Z.z. a ďalšie právne predpisy (medzi nimi aj zákon č. 129/2010 Z.z.) bolo schválené o. i. aj to, že (bod 32) „V § 9 ods. 2 písm. d) sa vypúšťajú slová „a termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru“. Dôvodom prijatia úpravy bolo zosúladenie zákona č. 129/2010 Z.z. so smernicou 2008/48/ES. Z toho je zrejmé, že požiadavka na uvádzanie „termínu konečnej splatnosti“ je požiadavkou nad rámec smernice (čo je v zmysle rozsudku SD EÚ C-42/15, bod 58 : Uvedené ustanovenie by sa však nemalo vykladať tak, že oprávňuje členské štáty, aby vo svojej vnútroštátnej právnej úprave stanovili povinnosť zahrnúť do zmluvy o úvere iné náležitosti, než sú tie, ktoré vymenúva článok 10 ods. 2 uvedenej smernice.) a s jej uvádzaním či neuvádzaním ani nie je možné spájať následok v podobe bezúročnosti úveru. Pokiaľ ide o dobu trvania zmluvy, z ustanovenia článku 9., ods. 9.1 zmluvných dojednaní vyplýva doba trvania zmluvy, kde je uvedené, že Zmluva o RÚ sa uzatvára na dobu neurčitú. Na základe uvedeného žalovaný navrhol, aby odvolací súd zmenil rozsudok a o veci sám rozhodol tak, že žalobu zamietne aj v časti o zaplatenie 1741,87 eur.

6. Žalobkyňa sa k odvolaniu žalovaného nevyjadрила.

7. Krajský súd v Trenčíne ako súd odvolací vec preskúmal podľa § 379 a § 380 ods. 1 CSP v rozsahu a z dôvodov odvolania žalovaného, bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 CSP a dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie je potrebné podľa § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny potvrdiť.

8. Odvolací súd preskúmaním veci dospel k záveru, že súd prvej inštancie vzal pri rozhodovaní do úvahy všetky skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo prednesov účastníkov vyplynuli, neopomenul rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané, alebo vyšli počas konania najavo. Výsledok hodnotenia dôkazov zodpovedá tomu, čo malo byť zistené spôsobom vyplývajúcim z § 191 CSP. Pri rozhodovaní súd prvej inštancie použil správny právny predpis, správne ho vyložil a na daný skutkový stav ho aj správne aplikoval. Odvolací súd sa preto stotožňuje so skutkovými aj právnymi závermi súdu prvej inštancie a z tohto dôvodu si odvolací súd aj osvojil dôvody napadnutého rozhodnutia o povinnosti žalovaného vydať žalobkyni bezdôvodné obohatenie a v celom rozsahu na ne poukazuje v súvislosti s § 387 ods. 2 CSP a k odvolacím námietkam žalovaného dodáva nasledovné:

9. Súd prvej inštancie založil svoje rozhodnutie o povinnosti žalovaného zaplatiť žalobkyni 1.741,87 eur na tých záveroch, že zmluvy o spotrebiteľských úveroch, ktoré spolu strany uzatvorili neobsahujú správny údaj o RPMN úveru, keď výpočet RPMN nezohľadňuje odplatu žalobkyne za doplnkové služby a neobsahujú zákonom č. 129/2010 Z.z. vyžadovanú náležitosť - dobu trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru. Preto sú spotrebiteľské úvery poskytnuté žalobkyni bezúročné a bezpoplatkové a priznaná suma 1.741,87 eur, o ktorú žalobkyňa žalovanému istiny poskytnutých spotrebiteľských úverov preplatila, je bezdôvodným obohatením, ktoré jej musí žalovaný vydať.

10. Uvedené závery súdu prvej inštancie považuje odvolací súd po preskúmaní veci za celkom správne. Pri výpočte ročnej percentuálnej miery nákladov /RPMN/ úveru, sa musia v zmysle zákona č. 129/2010 Z.z. spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov, v znení účinnom v čase uzatvorenia zmlúv stranami sporu, použiť celkové náklady spotrebiteľa spojené so spotrebiteľským úverom. V tomto prípade to tak nebolo, keď žalovaný zjavne pri výpočte RPMN úverov nepoužil odmeny, ktoré sa žalobkyňa zaviazala zaplatiť za poskytnutie doplnkových služieb v zmysle dohôd o poskytovaní doplnkových služieb, ktoré boli stranami uzatvorené v rovnaký deň ako zmluvy o spotrebiteľských úveroch. Dôsledkom tohto postupu žalovaného bolo uvedenie nesprávneho údaj o RPMN úvere v zmluvách o spotrebiteľskom úvere, a to v neprospech žalobkyne, ako na to správne poukázal súd prvej inštancie. Nie je rozhodujúce, že súd prvej inštancie sám neuviedol vlastný výpočet RPMN úveru podľa vzorca obsiahnutého v zákona č. 129/2010 Z.z. a uspokojil sa s informatívnym výpočtom pomocou kalkulačky RPMN na internete. Žalovaný nepopiera, že do výpočtu RPMN nezahrnul platby za doplnkové služby a je preto celkom logické, že jeho výpočet RPMN úveru je nesprávny a v neprospech žalobkyne ako spotrebiteľa. Aký je skutočný údaj RPMN poskytnutého úveru je potom už nerozhodné a nie je preto potrebné vykonávať jeho výpočet.

11. Pokiaľ ide o nutnosť zahrnúť platby za doplnkové služby do celkových nákladov spotrebiteľa a teda aj do výpočtu RPMN úveru, odvolaciemu súd nie je známy žiadny zákonný dôvod, prečo by sa náklady žalobkyne za poskytnutie doplnkových služieb nemali zarátať do celkových nákladov spotrebiteľa spojených so spotrebiteľským úverom a prečo by tak nemali byť použité pri výpočte RPMN úveru. Súd prvej inštancie správne poukázal na to, že aj keď uvedené doplnkové služby bola dojednané medzi stranami sporu vo formálne samostatných zmluvách, boli tieto uzatvorené v rovnaký deň ako zmluvy o spotrebiteľskom úvere, obsahovo spolu úzko súvisia - poskytovaná služba sa týka splácania poskytovaného úveru a nebol nimi založený samostatný záväzkovoprávny vzťah ale sú súčasťou jedného záväzkovoprávneho vzťahu, vzťahu zo spotrebiteľského úveru. Okrem toho žalovaný sám pripravoval formulárové zmluvy a nemohlo byť preňho žiadnej prekážky, aby všetky dojednania, a teda aj dohodu o doplnkových službách, obsahol v jednom právnom úkone. On však účelovo dojednania o spotrebiteľskom úvere /a náklady s ním spojené/ rozdelil do dvoch samostatných zmlúv, čo slúžilo len k zmäteniu zákazníka-spotrebiteľa o skutočnej výške nákladov na spotrebiteľský úver.

12. Pokiaľ ide o absenciu zákonom predpísanej náležitosti, doba trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru, ktorá absencia rovnako spôsobuje bezúročnosť a bezpoplatkovosť spotrebiteľských úverov čerpaných žalobkyňou od žalovaného, aj tu odvolací súd súhlasí so závermi súdu prvej inštancie.

13. Zákon č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom ku dňu uzavretia úverovej zmluvy stanovil, že zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí podľa Občianskeho zákonníka, musí okrem iného obsahovať aj dobu trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru /§ 9 ods. 2 písm. f)/. Pre prípad absencie týchto náležitostí, zákon stanovil, že poskytnutý spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov /§ 11 ods. 1 písm. b)/.

14. Zmluvy o spotrebiteľskom úvere, ktoré strany uzatvorili, údaj o termíne konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru neobsahujú. Pokiaľ žalovaný v odvolaní poukazuje na skutočnosť, že takýto údaj obsahujú čl. 4 bod 4.5 zmluvného dojednania, ktoré sú súčasťou zmluvy, toto sa nezakladá na pravde. Samotná zmluva o spotrebiteľskom úvere uzatvorená medzi stranami /platí to o každej z dvoch stranami uzatvorených zmlúv/ v podstate zahŕňa vždy dve zmluvy, jednak zmluvu o úvere, ktorý sa žalovaný zaviazal žalobkyni poskytnúť úver do sumy 1.170,- eur, resp. 1.500 eur a žalobkyňa sa čerpaný úver zaviazala splácať v 42, resp. 36-splátkach po 62,69 eur, resp. 53,25 eur, kde sa žiadny údaj o termíne konečnej splatnosti úveru neuvádza. Potom je tu ešte, popri tzv. klasickom

úvere, aj ďalšia zmluva o revolvingovom úvere, podľa ktorej sa žalovaný zaviazal poskytnúť žalobkyni revolvingový úver vo výške ďalších 616,87 eur., resp. 0 eur, za splnenia dojednaných podmienok. Z dokazovania vykonaného v spore súdom prvej inštancie potom vyplýva, že medzi stranami sporu došlo len k poskytnutiu a čerpaniu tzv. klasického úveru a nie ďalších revolvingových úverov a bezdôvodné obohatenie, ktoré súd prvej inštancie uložil žalovanému vydať žalobcovi je práve preplatením istiny tohto tzv. klasického úveru. Ustanovenia zmluvných dojednaní, na ktoré žalovaný v odvolaní poukazyval v súvislosti s jeho námietkou, že zmluvy obsahujú termín konečnej splatnosti úveru sa pritom týkajú len revolvingových úverov a aj samotný čl. 4 je nazvaný "Revolving", ktorý ale žalovaný žalobkyni neposkytol a žalobkyňa ho nečerpala. Tieto ustanovenia zmluvných dojednaní teda nič nemenia na závere, že zmluvy o spotrebiteľskom úvere neobsahujú termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru.

15. Rovnako na závere, že zmluvy o spotrebiteľskom úvere neobsahujú údaj o termíne konečnej splatnosti úveru nič nemení ani ďalšie tvrdenie žalovného v odvolaní, že termín konečnej splatnosti úveru možno odvodiť od ďalších údajov zmluvy, konkrétne od splatnosti splátok úveru a počtu splátok úveru. Podľa § 9 ods. 2 písm. f) zákona č. 129/2010 Z.z. zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí musí obsahovať termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru. Zákon teda striktné, jasne, zrozumiteľne a bez pochyb vyžaduje, aby termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru obsahovala zmluva o spotrebiteľskom úvere. V tomto prípade samotné zmluvy neobsahujú údaj konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru, umožňujúci spotrebiteľovi bez ťažkostí a s istotou identifikovať tento termín. Nie je prípustné, aby si spotrebiteľ musel údaj o termíne konečnej splatnosti úveru sám odvodzovať od iných zmluvných údajov. Takýto postup by neslúžil ochrane spotrebiteľa, pre ktorú zákon náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere stanovil. Okrem toho v tomto prípade ani samotná zmluva neuvádza termín splatnosti splátok úveru ale len spôsob jeho určenia /v článku 2, bod 2.1 zmluvných dojednaní/, pričom termín splatnosti splátok určí až žalovaný ako veriteľ až v následnom oznámení o schválení úveru. V čase uzatvorenia zmluvy tak žalovaný ako spotrebiteľ nemá ani možnosť na základe údajov zmluvy alebo zmluvných dojednaní sám nejakým výpočtom určiť termín konečnej splatnosti úveru.

16. Pokiaľ ide o posúdenie uvedenej náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere eurokonformným výkladom príslušného ustanovenia § 9 ods. 2 písm. f) zákona č. 129/2010 Z.z. v zmysle rozhodnutia Súdneho dvora EÚ z 9.11.2016 vo veci C-42/15 vo veci Home Credit Slovakia, a.s. proti Kláre Biroovej, tu odvolací súd uvádza, že ani eurokonformným výkladom Smernice č. 2008/48/ES o zmluvách o spotrebiteľskom úvere, ktorý poskytol vo svojom rozhodnutí Súdny dvor, nemožno prelomiť výklad predmetného zákonného ustanovenia, ktorý vychádza z úplne jasnej jazykovej formulácie daného zákonného ustanovenia. Zákonodarcu v tomto ustanovení jasne deklaroval požiadavku na uvedenie údajov o termíne konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru v zmluve o spotrebiteľskom úvere a odvolací súd nevidí dôvod na odklon od vnútroštátneho predpisu, ktorý bol v čase uzatvorenia zmluvy stranami sporu platný a účinný. Aj z predmetného rozhodnutia Súdneho dvora je zrejmé, že Smernica č. 2008/48/ES o zmluvách o spotrebiteľskom úvere zakotvuje tzv. úplnú harmonizáciu a Slovenská republika pri implementácii Smernice do zákona č. 129/2010 Z.z. povinnosť tzv. úplnej harmonizácie porušila, pretože nesmerla zachovať ani zaviesť vo svojom vnútroštátnom práve ustanovenia, ktoré sa odchyľujú od ustanovení tejto Smernice. Uvedený konflikt medzi Smernicou č. 2008/48/ES o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a zákonom č. 129/2010 Z.z. však nie je možné riešiť priamou aplikáciou predmetnej smernice. Jednalo by sa o tzv. priamy účinok smernice. Otázka priameho účinku smerníc, konkrétne podmienok, za ktorých vnútroštátne orgány môžu určitú normu práva Únie aplikovať priamo, bezprostredne, na prípad, ktorý riešia je riešený v ustálenej judikatúre Súdneho dvora EÚ. V zásade platí zákaz horizontálneho priameho účinku spočívajúci v tom, že žiadne ustanovenie smernice zaručujúce jednotlivcovi práva alebo ukladajúce povinnosti ako také sa nemôže použiť v rámci sporu, v ktorom stoja proti sebe výhradne jednotlivci a priamy účinok smerníc je tak v zásade možný len v spore medzi jednotlivcom a štátom, kedy sa jednotlivec dovoľá svojho práva vyplývajúceho zo smernice priamo voči štátu ako subjektu zodpovednému za nesprávne implementovanie smernice. Uvedené právne závery Súdny dvor EÚ potvrdil vo viacerých svojich rozhodnutiach /napríklad rozsudok z 26. februára 1986 vo veci Marshall, rozsudok zo dňa 05. októbra 2004 vo veci Pfeiffer, C-397/01 až C-403/01/. V danom prípade tak priama aplikácia dotknutej smernice na vzťah medzi žalobcom a žalovaným nie je možná.

17. Ďalšou otázkou je tzv. nepriamy účinok smerníc, ktorý spočíva v eurokonformnom výklade dotknutého vnútroštátneho práva, ktorý sleduje dosiahnutie účelu, cieľa smernice. Nepriamy účinok smerníc má však vždy svoj rozsah a svoje medze, ktoré sa nachádzajú v rozsahu a medziach vnútroštátnych metód výkladu práva. Súdny dvor EÚ potom ešte sám stanovil medze, ktoré súladný výklad má, hoci by sa opieral o uznanú vnútroštátnu metódu. V rozhodnutí vo veci Adeneler, C-212/04 / rozsudok Súdneho dvora EÚ zo 4. júla 2006/ uviedol, že "povinnosť vnútroštátneho sudcu odvolávať

sa na obsah smernice pri výklade a uplatňovaní relevantných ustanovení vnútroštátneho práva je obmedzená všeobecnými zásadami práva, najmä právnou istotou a zákazom retroaktivity, a nemôže slúžiť ako základ pre výklad contra legem vnútroštátneho práva (pozri analogicky rozsudok zo 16. júna 2005, Pupino, C-105/03, Zb. s. I-5285, body 44 a 47)". Vzhľadom na explicitné znenie zákona č. 129/2010 Z.z. v časti požiadavky uvádzať v zmluve údaj o termíne konečnej platnosti spotrebiteľského úveru, nie je výklad týchto zákonných ustanovení podľa záverov rozhodnutia Súdneho dvora EÚ z 9.11.2016 vo veci C-42/15 vo veci Home Credit Slovakia, a.s. proti Kláre Biroovej možný. Takýto výklad by bol výkladom práva contra legem a v podstate by viedol k nahradeniu vnútroštátneho práva predmetnou Smernicou. V konečnom dôsledku by sa tak jednalo o výklad porušujúci všeobecné právne zásady, najmä zásadu právnej istoty.

18. Odvolací súd takto dospel k záveru, že napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie o povinnosti žalovaného zaplatiť žalobkyni 1.741,87 eur ako bezdôvodné obohatenie dôsledok bezúročnosti a bezpoplatkovosti spotrebiteľských úverov, ktoré žalobkyňa čerpala od žalovaného je vecne správne a preto ho odvolací súd potvrdil.

19. O náhrade trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 396 ods. 1 v spojení s § 255 ods. 1 CSP. Žalobkyňa bola v odvolacom konaní plne úspešná a patril by jej tak nárok na náhradu trov odvolacieho konania. Keďže jej však v odvolacom konaní preukázateľne žiadne trovy nevznikli, odvolací súd žalobkyni náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

20. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom odvolacieho súdu jednohlasne.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancie. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolania musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).